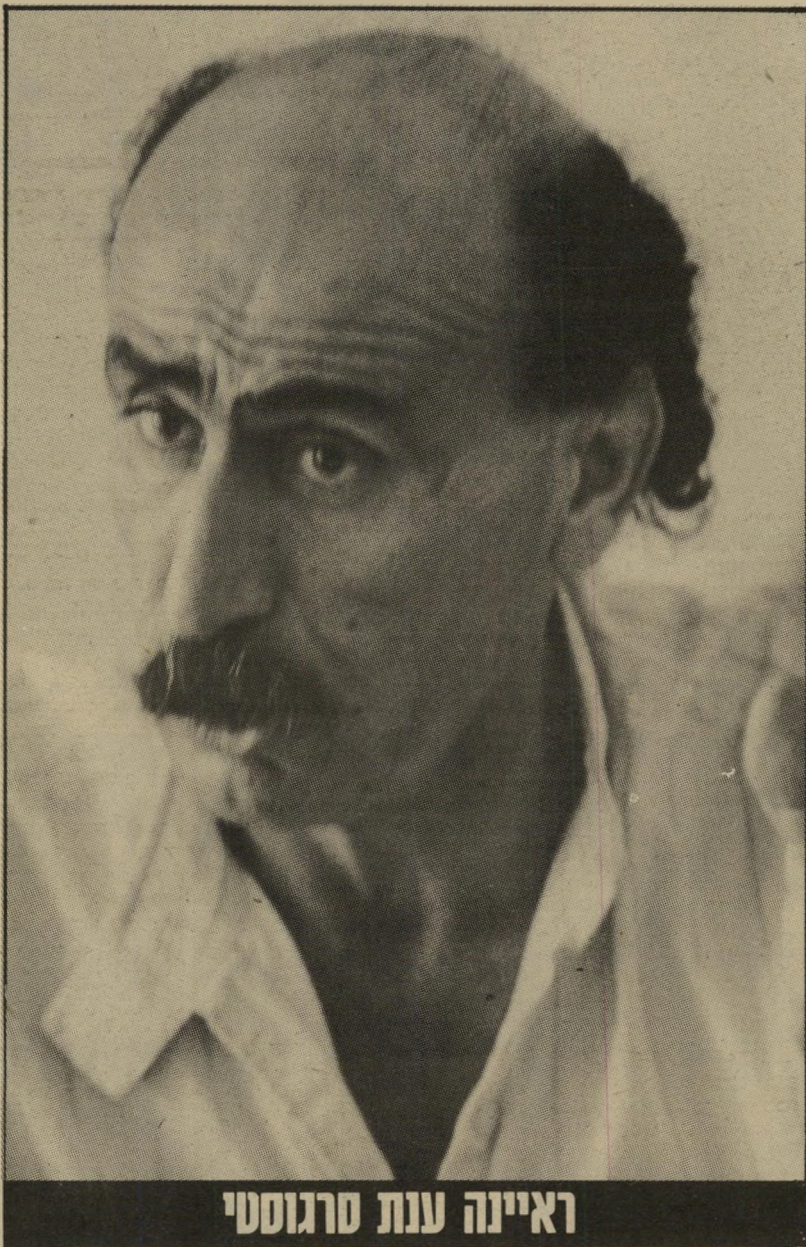

יוסף טילוח, מיוזמי המיפגש המתוכנן בבוקרשט, מסביר את מניעיו, מספר על ילדותו בכורדיסתאן ובאוהלי וכחוני המעברה בארץ, וטוען שהגיע הזמן שהיהודים המיזרחיים יפסיקו לבכות – ויקחו את גורלם בידיהם

„המיזרחיים לא צריכים להאשים איש, אלא להגיע למודעות עצמית, ואז הדרך סלולה למאבק לשיוויון”

„אני זוכר שעזבנו את עידיהמחוז בכורדיסתאן ובאנו והשתכנו בבית הקברות היהודי בטהראן”

ראייה ענת סרגוסי

„הגעתי למסקנה סופית שפיתרון חברתי יכול לבוא אך ורק כאשר יהיה שלום בין ישראל לבין העם הפלסטיני”

„כל זמן שהיינו במחנה העולים, נחפסנו כאינדיבידואלים. ברגע שהגענו לארץ ישראל, נחפסנו כקולקטיב”

„כשיסתיים הסיכסוך עם הפלסטינים, המדינה תהיה חייבת לתת תשובה לבעיית החברתיות”

„לא הופעתי בכיתה, ואמא שלי לא דחפה אותי שברתי רגל ואז החלטתי להיות שחקן”

„מי שרוצה בשלום

צריך לשלם מחיר!”

שהופיע עשרות פעמים על קרשי הבימה הישראלית. בתפקידים שונים ומגוונים. טילוח, יליד כורדיסתאן, בוגר מעברה בראשון-לציון, מתגורר ביפו בבית יפהפה גדול שבקומת-ההקרקע של ביתו אפשר לראות ים ושמיים. למרות ילדותו הקשה במעברה, למרות קיפוח ועוולות שנעשו לו כמו לכל העולים החדשים המיזרחיים שהגיעו לארץ בראשית 1950, אין טילוח מפנה אצבע מאשימה כלפי המדינה או השלטון. הוא מצטרף למגמה ההולכת ומתרחבת בקרב הציבור המיזרחי, שעיקרה מבט קדימה. הוא טוען

בכנסת, ושכנס ברעש ובצלילים אל תוך ספר החוקים הישראלי – החוק האוסר מיפגשים עם אש"ף, שהוא ספח לפקודה למניעת טרור. טילוח לא בא מן הפוליטיקה, ולכן קל להאמין לו. הוא עדיין אינו משופשף בשימוש בסופרלטיבים ובמישפטי-מפתח שיהוו כותרת טובה לעיתון. כשמדברים איתו, קל להאמין לו. הוא איש גבוה ודק-גזרה, על ראשו נוצצת קרחת, והוא בעל שפם שחור ומרשים. הוא מוכר מעשרות סרטים שבהם שיחק, חלקם הגדול ישראלים. חלק גדול לא-פחות זרים. הוא מוכר כשחקן-תיאטרון

טילוח עלה בשבוע האחרון לכותרות לאו דווקא בגלל עיסוקיו בתחום הקולנוע והתיאטרון, אלא בגלל עיסוק אחר לגמרי, הקשור למוליטיקה הישראלית במרחב. טילוח היה אחד האנשים שהופיע לפני שבוע במסיבת-העיתונאים שבה הודיעו על הכרזתה של קבוצת ישראלים לנסוע לבוקרשט שברומניה ולקיים מיפגש עם אנשים שונים מן העם הפלסטיני, כדי להראות לציבור בארץ שיש כאן עדיין מי שמאמינים בלב שלם בצורך בקיום דו-שיח עם הפלסטינים, והמאמינים בלב שלם באפשרות להביא שלום למרחב. וכל זה למרות ועל אף החוק שעבר לפני כמה שבועות בקריאה שלישית

מוזר לסגור במדינת-ישראל של 1986 באדם המקשט את דבריו במילים יפות כמו צדק, שיוויון, חרות ושלום. מוזר עוד יותר לפגוש באדם שמילים אלה זורמות מפיו לא רק לצורך קישוט, אלא נאמרות כשעיניו השחורות יוקדות. כשהוא מסתכל הישר לעיני בר-שיחו, כשמעבר למבט בעיניים יש אמונה שלמה. כשפוגשים באדם כזה כאן ועכשיו, קשה שלא להסתכל בו בחיך ולומר שהוא נאיבי. כזה הוא יוסי טילוח, שחקן מזה שנים רבות, כותב-סרטים קצת פחות שנים ולעיתים, כך הוא מקווה, גם בימאי של סרט באורך מלא.